

АЛО АЛО

БРОЈ 35 / МАРТ 2019. / ЧАСОПИС ДОМА УЧЕНИКА СРЕДЊЕ ПТТ ШКОЛЕ

**ДОМСКЕ
МАНИФЕСТАЦИЈЕ**

**ХУМАНИТАРНЕ
АКЦИЈЕ**

**СТОГОДИШЊИЦА
ВЕЛИКОГ РАТА**

САДРЖАЈ

АЛО АЛО

број 35, март 2019.

Садржај и реч уредника.....	2
Новинарска редакција.....	3

ДОМСКА ДЕШАВАЊА

Мини Сајам факултета.....	4
Домијада 2018., КЗЖ.....	5
Франкофонија 2018.....	6

ПОСЕТИЛИ СМО - ПОСЕТИЛИ СУ НАС

60 година Гаше Шепртље.....	8
Фондација Тијана Јурић.....	9
Трка задовољства.....	10
Излет на Авалу.....	11
Матурски бал.....	12
Разгледање града.....	13

ДОМСКЕ МАНИФЕСТАЦИЈЕ

Таленти и антиталенти.....	14
Поклони се и почни.....	15
Караоке журка.....	16

ХУМАНИТАРНЕ АКЦИЈЕ

Играј за Васу!.....	17
Посета Дому за стара лица.....	18
Посета Клубу пензионера.....	19
Певајмо за Алексу и Вељка.....	20

ДЕЛИМО НАГРАДЕ!

Наградни излет - Вршац.....	21
-----------------------------	----

ВЕЛИКИ ЈУБИЛЕЈИ

Стогодишњица Великог рата.....	22
--------------------------------	----

МЕМОРИЈАЛНИ ФИЛМСКИ МАРАТОН

Милена и Гага - Символи Београда.....	24
---------------------------------------	----

МИ ЧИТАМО!

Сајам књига.....	26
Кутак за младе писце.....	27

ДАНИ НЕМАЧКЕ КУЛТУРНЕ БАШТИНЕ

Немачка у нашем Дому.....	30
---------------------------	----

МИ ПИШЕМО!

Није да се хвалим, али.....	31
-----------------------------	----

КУТАК ЗА ЛИТЕРАРНИ ТРЕНУТАК

"Својим делима човек слика себе.....	32
Записи душе.....	33
"Благо теби ако ти разум увек у срцу пребива".....	34
Новогодишња ноћ.....	35

ЗАБАВА

Маскенбал и новогодишња лутрија.....	36
Женски рагби.....	38
ИТ Кутак.....	40
Мобилни телефони.....	41

СВЕТИ САВА - ШКОЛСКА СЛАВА.....	42
ЗАНИМЉИВОСТИ.....	43

РЕЧ УРЕДНИКА

Јован Борђевић, васпитач

**Кристина Живановић,
уредник**

Драги домци,

Пред вама је тридесет и пето издање часописа АЛО АЛО који ће вам, барем на тренутак, скренути пажњу са свакодневних проблема, проширити видике и омогућити да свет око себе гледате другим очима. Новинарска секција нашег Дома, чије је ово дело, има визију да је домски часопис нешто више од самог часописа. Он може бити и педагошко средство, може бити шанса и изазов да млади људи покажу неке своје друге таленте који се не могу открити тек тако. Домски часопис може бити изванредна реклама за сам Дом, терен за дијалог и сучељавање мишљења, место где се вреднују наше различитости, уважавају добре идеје и поштује традиција.

Томе у прилог, трудили смо се да испратимо, сликамо и запишемо сва домска дешавања, а било их је прилично. Прво полугодиште је резервисано за манифестације „Таленти и антиталенти“, „Поклони се и почни“, а затим су се низале хуманитарне акције, разне кампање, посете, излети, истраживања вођена актуелним друштвеним и културолошким темама.

Како је први новинарски жар у нашем Дому давно запаљен и тиња свих ових година, ни овај пут није мањкало снаге и ентузијазма, па сматрамо да смо отишли корак даље, инспирисани жељом да будемо узор будућим генерацијама домаца који нам пристижу и да им оставимо једно дело вредно памћења. Ми смо се представили како најбоље знамо и умемо, а они нека нас престигну својом маштом и залагањем!

Захваљујемо се свим дописним члановима наше секције, хвала на сугестијама и помоћи која је несебично пристизала до нас.

*До следећег броја,
Ваш АЛО АЛО*

ИМПРЕСУМ

АЛО АЛО, број 35, март 2019.

Издаје: **Дом ученика Средње ПТТ школе, Здравка Челара 16, Београд**

Директор: **Ненад Миленовић**

Издање уредио: **Јован Ђорђевић**

Аутори свих текстова и фотографија: **чланови новинарске секције**

Велико хвала литерарној секцији и васпитачици **Јелени Окичић!**
Насловна фотографија часописа: **Невена Радовановић (Пролеће у Куршумлији)**

E-mail: office@pttdom.edu.rs; www.pttdom.edu.rs

НОВИНАРСКА РЕДАКЦИЈА

Јелена Лазић, Милица Мишчевић, Ивана Маринковић, Ања Атанасијевић,
Александра Петронијевић, Виктор Ивановић, Кристина Живановић,
Драгана Максимовић, Тамара Раковић, Јована Тагић.

ПРЕДСТАВЉАЊЕ ФАКУЛТЕТА НАШЕМ ДОМУ

У Дому ученика Средње ПТТ школе, у четвртак 22. фебруара, одржан је Мини сајам факултета, који су свечано отворили Ненад Миленовић, директор Дома и Јована

Пипер из Центра за развој каријере Универзитета у Београду. На сајму су своје штандове имали представници двадесет факултета Универзитета у Београду, међу којима и они за које матуранти имају највише интересовања: Факултет организационих наука, Медицински, Фармацеутски, Електротехнички, Саобраћајни, Правни, Филолошки, Природно-математички, Факултет безбедности и други.

Упис у току

Како најбоље да се спремим за пријемни?

Шта да очекујем од питања?

Колико поена је обично потребно за буџет?

Одговори на питања

Како изгледају предавања и вежбе на факултету? – нека су од питања која су могла да се чују на овој манифестацији.

Сајам је био изузетно посећен, а присутни ученици су имали могућност да на лицу места ураде тест професионалне оријентације и од будућих колега добију све потребне информације у вези са избором факултета и условима студирања.

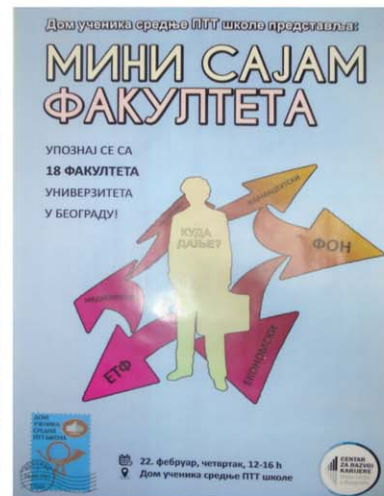

Питања је много

Драгана Максимовић

Ево овако

Инфо флајер

Интересовање велико

ДОМИЈАДА 2018.

КЗЖ (КУЛТУРНО ЗАБАВНИ ЖИВОТ)

Завршно такмичење из области културно забавног живота Домијада 2018. одиграло се у среду 28. марта у великој сали Студентског културног центра на Новом Београду.

Наш Дом ученика се са поносом представио у шест категорија:

- фолклор, драмски приказ, етно песма, модеран плес, поетски приказ и поп песма.

Освојена су три трећа места, у жестокој конкуренцији - фолклор, модеран плес и поп песма.

Домијада 2018. чији је домаћин била Заједница домова Београд ће остати запамћена по доброј организацији, дивном дружењу, како ученика тако и васпитача свих домова ученика, уз заказан сусрет на Републичкој Домијади у Краљеву, у априлу.

Кристина Живановић

Драмски приказ

Етно музика

Фолклор

Модеран плес

Поетски приказ

Поп музика

TAKODE...

MAIS AUSSI ...

Muzika | Musique

Sreda 21. mart - 20h | Beograd, Svečana sala Doma učenika srednje PTT škole, Zdravka Čelara 16

VEČE FRANCUSKE ŠANSONE | Soirée de La Chanson Française

Veče prepuno emocija i lepih pesama, u izvedbi profesora gitare Jovana Ivanovića i Jovana Đorđevića, pevača i gitariste. Za učenike, profesore i brojne zvanice.

Une soirée pleine de belles émotions, des chansons incroyables, réalisée par Jovan & Jovan, prof de guitare - Jovan Ivanović et Jovan Đorđević, chanteur et guitariste. Pour les élèves, les professeurs et leurs invités.

КВИЗ

КОНЦЕРТ

Изложба француско-белгијског стрипа, у склопу Месеца Франкофоније...

ФРАНЦУСКИ ИНСТИТУТ У БЕОГРАДУ

60 година Гаше Шепртље

Сарадња са Француским Институтом у Београду се наставља и из године у годину постаје све боља и смисленија.

Самим тим, у оквиру почетка обележавања Месеца Франкофоније, љубазно смо позвани од стране Г-дина Бранислав Глумац, на прославу 60 година постојања цртаног јунака, па и самог стрипа, Гаше Шепртље.

Вратили смо се у нека, можда безбрижнија времена, гледајући и подсећајући се јунака који је обележио наше детињство.

Било је право уживање бити у мору Гашиних фанова, уосталом, нека слике говоре више од речи...

Ирена Јовановић

Fondacija Tijana Jurić

Fondacija je osnovana sa zadatkom da poboljša bezbednost dece i sačuva uspomenu na Tijanin tragično ugašen život

ПРЕДАВАЊЕ ИГОР ЈУРИЋ Фондација Тијана Јурић

Дана 19.04.2018. године у Дому ученика средње ПТТ школе одржано је предавање на тему Безбедности ученика на друштвеним мрежама, али смо се дотакли толиког броја тема, да бисмо ово предавање једном речју боље назвали - Безбедност ученика данас.

Предавач, Г-дин Игор Јурић, отац трагично настрадале девојчице Тијане Јурић, чије име и носи основана Фондација, на свом личном примеру и на сличним примерима у нашем окружењу, гради једну мрежу поверења, безбедности, солидарности и разумевања међу људима.

Нажалост, Игор Јурић сматра да је могао још много тога да учини како би спасао живот своје кћери, па је са тим разлогом и усвојен "Тијанин Закон" који помаже да се истог тренутка крене у потрагу за несталим дететом.

Мало је рећи да је атмосфера током предавања била камерна, у препуној сали ученици су сви до једног помно слушали, гледали видео кли-

пове са разних хапшења осумњичених лица. Говорило се о трговини белим робљем, трговини децом, силовањима, отмицама, лажним профилима на друштвеним мрежама.

Све у свему, живимо у ери интернета, који нам може донети много добрих, али нажалост и прегршт лоших ситуација. Малолетна деца морају бити под надзором старијих особа, јер у супротном могу бити заведени и заслепљени на много начина.

Ово предавање је изазвало буру емоција код наших ученика, много се преиспитују и извлаче само позитивне коментаре из свега оног чега су били сведоци.

Наш Дом је поново показао колико нам је битан васпитно образовни програм, како би наши ученици били што сигурнији и безбеднији у току свог одрастања под нашим кровом.

Александра Петронијевић

ТРКА

ЗАДОВОЉСТВА

Ученици Дома, заједно са својим васпитачима, у суботу 21. априла су трчали Трку задовољства на 31. Београдском маратону.

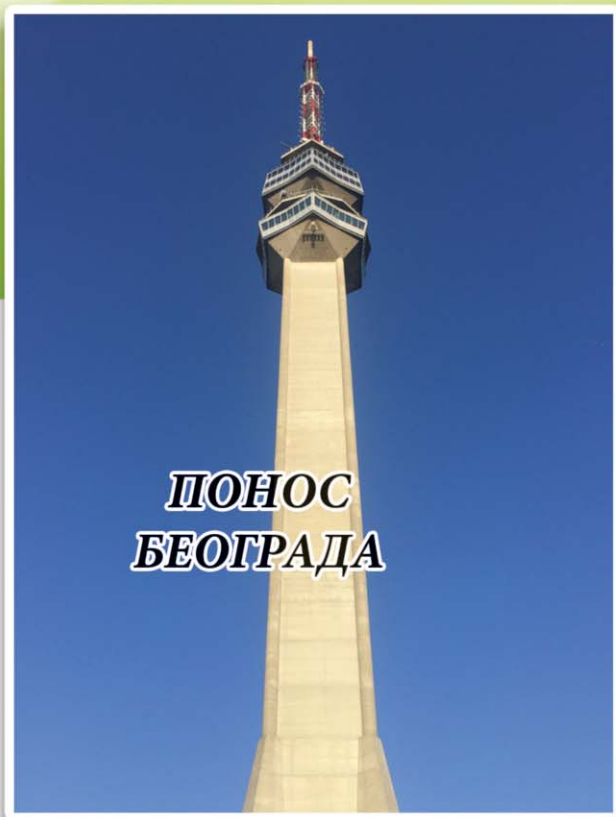
Под вођством васпитача Марка Ненадовића, који већ традиционално организује колективно учешће ученика Дома, успешно је савладано свих 5 км, а сви су на време стигли на циљ где су добили одговарајуће освежење.

Маратон и Трку задовољства је обележило пријатно расположење и добро дружење, чему су допринос дали ученици и запослени у Дому ученика Средње ПТТ школе.

Тамара Раковић

ИЗЛЕТ НА АВАЛУ

ПОНОС
БЕОГРАДА

Авала у срцу!

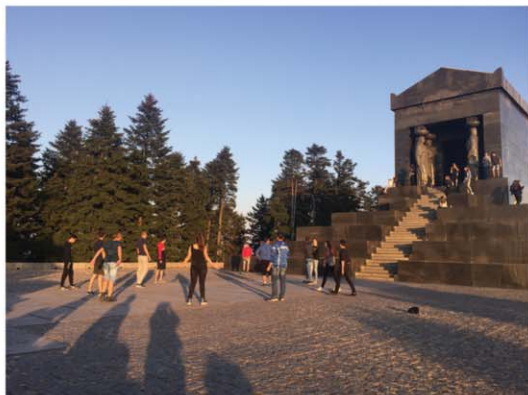
Већина ученика другог разреда је, на предлог својих васпитача, радо прихватила да крене у малу авантуру, излет на Авалу. Скупили смо се у холу Дома где смо добили задатак - расписан је конкурс за "Нај селфи" са излета, са обећаним примамљивим слатким наградама!

Иако је већ позни јесењи дан, било је сунчано, савршено време за сусрет са природом. До подножја смо стигли градским превозом, након чега смо са ентузијазмом пошли у пешачки поход до врха Авале. Неки су били у бољој форми, али су иза сваке кривине чекали да се екипа окупи и сви заједно наставе даље. У друштву, уз смех и песму, ноге су мање болеле. Осмеси су озарили лица планинара када смо се коначно нашли на врху торња. Београд, сунцем обасјан, као и велики део Србије,

видео се као на длану. Поглед са врха оправдао је све напоре да се до њега дође иако кажу да је често путовање важније од циља! Камере су се усијале, сви су се трудили да направе савршен "селфи". Било је времена да се посети и споменик Незнаком јунаку, до ког је ваљало још мало пешачити... Поседали смо по топлим, црним, мермерним степеницама хватајући последње зраке сунца. Неки су имали довољно енергије да играју одбојку.

Силазак са планине био је неочекивано брз и лаган, просто смо се сјурили. Уследила је возња назад у Дом, прелиставале су се фотографије са излета, дан је био диван. На вечеру, па право у кревет!

Александра Петронијевић

Споменик Незнаком јунаку

Десета васпитна група

Васпитачи Маријана, Владан и Марко

МАТУРСКИ БАЛ У ХОТЕЛУ "HYATT REGENCY"

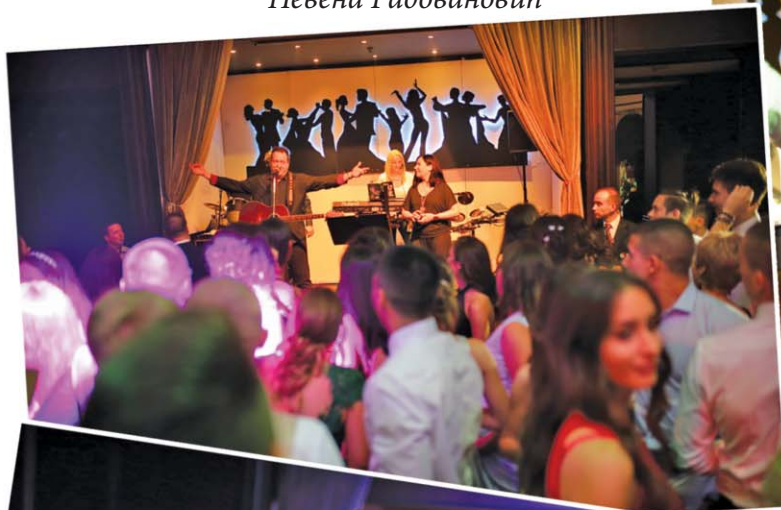
У суботу 09. јуна 2018. године, матуранти Дома ученика средње ПТТ школе присуствовали су "Матурском балу" у хотелу Hyatt Regency.

Заједно са њима су у Кристалној дворани били матуранти Ваздухопловне академије, што је додатно оплеменило ово дивно вече.

Хајде да се послужимо оном старом крилатицом - "Није што су наши", али су заиста били најелегантнији и највеселији у сали! До раних јутарњих часова су се матуранти дружили са својим васпитачима Иваном Марковић и Јеленом Радојевић, а васпитач Јован Ђорђевић је са својим бендом Trio Passage учинио вече незаборавним.

Уз сузе смо се растали, зрелији и спремнији за нове изазове!

Невена Радовановић

Разгледање града отвореним аутобусом

Дана 18.09. ученицима прве године (7, 8 и 12 васпитна група) организован је обилазак и разгледање града отвореним аутобусом. Ученицима који су тек стигли у Београд овај обилазак града представљао је леп догађај у којем су могли да упознају главни град на један потпуно другачији и модеран начин. Читав обилазак града ученици су могли да прате и кроз аудио подршку, где су могли да чују и појединости о главним улицама и трговима Београда.

Милица Мишчевић

Озарена лица наших ученика

Осмех као декор

Песма, смех и шала

Васпитачица Александра у разговору

Кренули смо

Београде, ево нас!

ТАЛЕНТИ

И АНТИТАЛЕНТИ

Као и сваке године, још једном је одржана манифестација за ученике другог, трећег и четвртог разреда – Таленти и антиталенти.

Било је свега, глуме, певања, игре, имитација... Ученици су се заиста представили у најбољем светлу. Публика је са нестрпљењем ишчекивала сваки наступ. Наша плава сала је била пуна. Ученици су подржавали другаре који су учествовали. Такође, дошло је много првака да види како то све изгледа, јер је и њих чекала манифестација "Поклони се и почни". Сви учесници су заиста дали свој максимум и потрудили се да све прође у најбољем реду. Што је најбитније, успели су да забаве све присутне. У жирију су били васпитач Урош Урошевић као и ученици Теодор Васиљевић и Јована Марковић. Имали су веома тешку одлуку. Наравно, као и увек, победу су однели најкреативнији. Што се тиче награда, прва три места су била за таленте, а такође и за антиталенте. И наравно, неке похвале. Прво место за таленте освојиле су ученице из моје Десете васпитне групе са тачком "Кад порастем бићу поштар". Још једном, ученица Ђоровић Александра је засенила све својим гласом.

Ова манифестација је оставила велики утисак на све, нарочито на прваке. Завршила се на најбољи могући начин. После проглашења победника уследила је журка. Надам се да ће следеће године бити још више учесника и да ће бити још забавније.

Зато до следећег сусрета, видимо се!

Александра Петронијевић

Препуна сала за Таленте и антиталенте

Уважени жири

Драмски приказ

Александра Ђоровић

Астро тарот

Млади поштари

ПОКЛОНИ СЕ И ПОЧНИ

Сваке године се Плава сала напуни смехом од одушевљења гледалаца, а тако је било и ове године када су прваци наступали и изводили разне тачке. Било је ту глуме, певања и различитих имитација...

Прваци су били истовремено уплашени и узбуђени, али су зато ту за њих били ученици старијих година да им дају неке савете и помогну око припрема. Изабрана су прва три места и неколико похвала које су биране од стране жирија у коме су учествовали васпитачица Мирјана и ученици Виктор Ивановић и Бојана Томашевић. Атмосфера у сали је била таква да је свима мамила осмех на лице.

Васпитачи су били поносни на своје ученике јер су сви били јако креативни и дали су све од себе. После тог дивног времена проведеног у сали, наставили смо са журком где смо, плешући, разменили утиске о приредби.

Милица Мишичевић

Шојић и екипа

*Словачка народна песма
Сања Петраш*

Стефана Стојановић

*Драмски приказ
Право време*

Одабрани жири

Препуна сала

КАРАОКЕ ЖУРКА

Носиоци ове манифестације су васпитачи Александра Павловић и Урош Урошевић, а ту им нешто припомаже и мој васпитач Јован Ђорђевић.

Било је веома распевано и весело. На самом почетку су се ученици помало устезали, док се није десила прва песма. Након тога су били незаустављиви!

Песме су се низале, додуше, не баш свака по мом укусу, али је битно то да смо се сви добро забавили. Посезали су за микрофон чак и они ученици од којих то никада не бих очекивала. Да зло буде горе, многи су показали неке скривене, певачке таленте.

Да се не лажемо, ученица из моје, Десете васпитне групе је поново показала да је предњом блистава певачка каријера, па је на тренутак засенила све присутне. Њено име је Александра Ђоровић и поносим се што ми је блиска пријатељица!

Свему лепом дође крај, па и овој, нама драгој манифестацији. Остаје нам драга успомена на једно незаборавно вече уз обећање да ћемо идуће године бити још бројнији, распеванији и спремнији!

Драгана Максимовић

ТРИО

Ана и Наташа

Једна је Александра Ђоровић

Нема треме!

Сергеј Пајић

Таленат је ту!

Рокери с Мораву

ИГРАЈМО ЗА ВАСУ

Домски парламент Дома ученика средње техничке ПТТ школе организовао је 9. и 10. маја 2018. године хуманитарни турнир у баскету, под називом „Играјмо за Васу“. Турнир је одржан на кошаркашким теренима. Пријављене су 72 екипе. Играло се 3+1 и котизација је износила 1000 динара.

Подршка је стигла од „Студентског парламента Високе ИСТ школе“ из Београда и ЖКК „Радивој Кораћ“, како би помогли два-наестогодишњем Василију Пантелићу, који болује од синдрома оштећења црева са поремећајем цревне пасаже, да прикупи новчана средства за операцију у Лондону.

Турнир је отворио председник општине Палилула, Александар Јовичић. Касније се обратио и директор нашег Дома, Ненад Миленовић, рекавши да му је веома драго што Дом учествује у оваквој хуманитарној акцији.

– Драго ми је што видим овде велики број ученика. Ми као васпитно образована установа желимо да из године у годину организујемо овај турнир и учинимо неког срећним. Част нам је да можемо да помогнемо Васи и надам се да ће још људи наћи начин да помогну – рекао је на отварању Ненад Миленовић.

Присутнима и учесницима обратио се и Василије Пантелић.

– Хвала Димитрије (организатор турнира) што се игра за Василија. Хвала свима вама што сте допринели да будем километар ближе Лондону. У то име додељујем вам пехар за хуманост – рекао је Васа.

Турнир је праћен и музичким садржајем, а међу гостима били су кошаркаши „Црвене Звезде“ и „Партизана“.

Дом је, као организатор, веома поносан на овакву акцију као и на велики број људи који су учествовали на турниру или на било који други начин помогли, јер наше мало некоме значи много, стога будимо хумани.

Тамара Раковић

Мајица и рекет
на аукцији

У жару борбе

Васино
обраћање

Пехар припада
најзрбријем

Победнички тим

Пукни зоро

ХУМАНЕ ПОСЕТЕ НАШИМ СТАРИЈИМ СУГРАЂАНИМА

Тамара Раковић

Матија
Радицављевић

Модеран плес

Виктор
Ивановић

Домски фолклор

Ученике нашег Дома краси непресушна жеља за посетама особама којима је наша пажња потребна, а таквих је много у нашем окружењу. Наше посете су увек смислене, зна се коме се одлази и када, а заузврат добијемо бескрајне осмехе, радост, па и коју сузу.

То су свакако посебне прилике, које нама много значе, а наше домаћине јако обрадују.

У овој школској години смо, засад, имали два таква сусрета, у октобру и децембру месецу - посета Дому за стара лица на Карабурми, као и Клубу пензионера на Палилули.

Предвођени директором Дома ученика средње ПТТ школе Г-дином Ненадом Миленовић, шефом васпитне службе Аном Станковић и васпитачима, изведе се пригодан културно забавни програм од стране ученика драмске и музичке секције.

Наши драги домаћини нам узврате песмом своје групе певача, народним колом, као и дивним по-служењем.

Увек ово буду једна дивна дружења са нашим старијим суграђанима од којих можемо много тога лепог да научимо!

Виктор Ивановић

ПОСЕТА КЛУБУ ПЕНЗИОНЕРА НА ПАЛИЛУЛИ

ХУМАНИТАРНЕ АКЦИЈЕ У НАШЕМ ДОМУ

Певајмо за Алексу и Вељка

„Певајмо за Алексу и Вељка“ је назив нашег првог хуманитарног концерта организованог од стране домског парламента Дома ученика Средње ПТТ школе одржаног на теренима Дома. Овај концерт је једна од наших многобројних хуманитарних акција, међу којима се налазе и турнири у баскету.

Са жељом да помогнемо свима којима је потребна помоћ, наставићемо са прикупљањем новчаних средстава не би ли дали допринос да и друга деца имају лепо детињство, без бриге о болести. Концерт организован за браћу Јовановић којима је потребан новац за лечење одржан је 08.10.2018. године.

Манифестацији је могао да присуствује свако ко је хуман и добронамеран, а за предивну атмосферу током вечери заслужни су они који су дошли да подрже нашу акцију и охрабре Алексу и Вељка. Поред доста гостију изненађења, публику су забављали Амадеус бенд, Лексингтон бенд, Пројекат бенд, Сергеј Пајић, Uncle Joe и многи други. Директор Дома као и представници Општине Палилула су такође били једни од покретача ове акције.

Концерт је прошао у изузетно врелој атмосфери, публика није крила своје одушевљење, највише због тога што је дала допринос у лечењу дечака али и због дивних певача и бендова. Волели бисмо да се концерт понови, да опет помогнемо некоме коме је помоћ неопходна јер наше мало некоме значи много!

Кристина Живановић

НАГРАДНИ ИЗЛЕТ ВРШАЦ 2018

Место за одмор и опуштање...

Ученици који су награђени у току ове школске године у пратњи васпитача и шефа васпитне службе имали су лепу прилику да уживају у природним лепотама и вредним културно историјским споменицима Вршца. У току једнодневнoг излета посетили смо Вршачку кулу која се налази на узвишењу изнад града одакле се пружа предиван поглед на околину и чувене вршачке винограде, а затим смо уживали у звуцима оргуља и изузетним витражима у католичкој цркви светог Герхарда. Разгледање смо наставили у прелепој пешачкој зони где смо посетили Апотеку на степеницама, Градски музеј, Стеријину кућу и упознали се са богатом историјом града и догодовштинама многих знаменитих Вршчана.

Сандра Шобић

Има ли ко јачи?

Екипа на окупу

*Бранкица психолог,
васпитачи Александра и Марко*

Вршачки замак

Католичка црква

Вршац у срцу!

СТОГОДИШЊИЦА

Пољаст слава

У новембру је обележен један велики јубилеј

век од војног сукоба током којег је Србија

Дан примирја у Првом светском рату, Србија обележава као државни празник од 2012. године у знак сећања на победу и велико страдање српске војске у Великом рату. Свечане академије, бројне трибине, филмови, изложбе ратних дневника и фотографија, представе, специјални додаци у новинама, пригодни серијали поштанских марака – били су само неки од начина да се не заборави херојство српског народа и голгота кроз коју је прошао од 1914. до 1918. године. Буру емоција изазвала су подсећања на велике хероје Великог рата, срца су пуниле приче о обичним малим људима у рововима, тамницама, емиграцији.

Пре сто година, 11. новембра 1918. године, потписано је примирје, чиме је био завршен Први светски рат, највећи и најсуровији војни сукоб који је свет дотад видео, у којем је погинуло готово 15 милиона људи.

Судбина Првог светског рата практично је била одлучена још два месеца раније, приликом пробоја Солунског фронта, а највеће заслуге за то припадају српској војсци. Пробој је почео 14. септембра 1918. године, артиљеријском паљбом из свих оруђа. После петодневних борби фронт је пробијен, а српска војска сталним јуришањем на непријатеља кренула је у ослобођене отаџбине. Ослободила је целу Србију, а после капитулације Аустроугарске и делове те царевине у којима су живели Срби, Хрвати и Словенци. Тако је Нови Сад ослобођен 9. новембра, а улазак војске дочекан је с одушевљењем. Тада је Јаша Томић одржао свој чувени говор у којем је рекао: „Ми смо у овом тренутку још сувише очарани. Још питамо себе је ли ово што данас видимо само продужење петстогодишњих снова наших или је већ наступила јава. Јава је и хвала вам што сте испунили давнашње снова Србинове.“

Војници 5. пешадијског пука Дринске дивизије полазе на фронт, 1916.

Искрцавање српских војника у Солуну, април 1916.

Логор српских војника код Солуна, 1916.

Српска ескадрила у Вертекопу на Солунском фронту

МЕМОРИЈАЛНИ ФИЛМСКИ МАРАТОН

Наш драги васпитач Урош Урошевић, иначе дипломирани глумац, задужен је за пројекције филмова у нашој Плавој сали. У зависности од тематике или посебног тренутка (обележавање Месеца Франкофоније или немачке културе), то су увек квалитетни и пробрани филмови, па чак и маратони филма. Ова прилика није била радосна, али нам је неописиво пријала – меморијални маратон филма у част глумачког пара, Драгана Гаге Николића и управо преминуле Милене Дравић...

Две легенде српског и југословенског глумачког света – Милене Дравић и Драган Николић. Поред појединачних и заједничких професионалних успеха остаће упамћени као један од највољенијих парова наше сцене.

Прича почиње на снимању филма Хороскоп 1969. године. У то време, Милене Дравић, у улози Милке, већ је била популарна глумица, а Драган Николић је био на почетку озбиљније каријере, па му је улога Видака била трећа или четврта на великом платну.

По њиховим сведочењима, још на снимању развили су велико пријатељство из којег се касније родила љубав.

„Кад сам јој пришао, имао сам утисак да ми је то стара школска другарица коју дуго нисам видео или нека девојка из краја коју познајем цео живот. Управо у томе је њена права величина. Освојила ме је својом непосредношћу и нормалношћу, упркос великој популарности коју је већ тад уживала. Могла је да се понаша како хоће и нико јој не би замерио, јер је већ тада била једна од наших највећих звезда. То је нешто чиме она плени и осваја.“ – говорио је Гага о Милени.

Две године касније, 1971. године, заједно су радили на драми Душка Радовића, „Како су се волеле две будале“. Снимање се одвијало у Звездарској шуми, а у паузи за ручак догодило се нешто што је остало забележено као легендарно венчање.

„Кад нам је редитељ Аца Ђорђевић дао слободно време за ручак, Драган и ја смо скокнули до Општине Врачар да се венчамо. Тако је било,

венчали смо се на паузи за ручак. После смо се вратили у Опсерваторију на Звездари и наставили снимање као да се ништа није догодило.“ – причала је Милене Дравић.

Није било гламурозног венчања и весела, на путу до Општине придружила им се наша чувена глумица Јелисавета Сека Саблић. Она и Драган Николић дружили су се још са ФДУ-а и остали су блиски до краја његовог, али и Милениног живота.

Поред појединачних телевизијских наступа, заједно су глумили у неколико заједничких:

- Филм Хороскоп, 1969. година;
- Филм Како су се волеле две будале, 1971. година;
- Шоу програм Образ уз образ, 1972-1974. година;
- ТВ серија Повратак отписаних, 1977. година;
- ТВ серија Чардак ни на небу ни на земљи, 1979. година;
- Филм Госпођа министарка, 1989. година;
- Филм Зона Замфирова, 2002. година.

На даскама позоришта појавили су се у представама: Декамерон, Птиц и птица, Урнебесна трагедија, Оксиморон.

Након 45 година брака и ванвременске љубави, 2016. године преминуо је Драган Николић. Две године касније, за њим одлази и Милене.

"Годину дана..."

Као да је прошао читав век. И као да је то био само један трен.

Сећања, сећања...

Нека су полетна, нека сетна, нека озарена... У речи не стају, као и живот. А и зашто би?

И данас нас спаја све оно што нас је спајало свих тих 45 година. Имали смо свој свет.

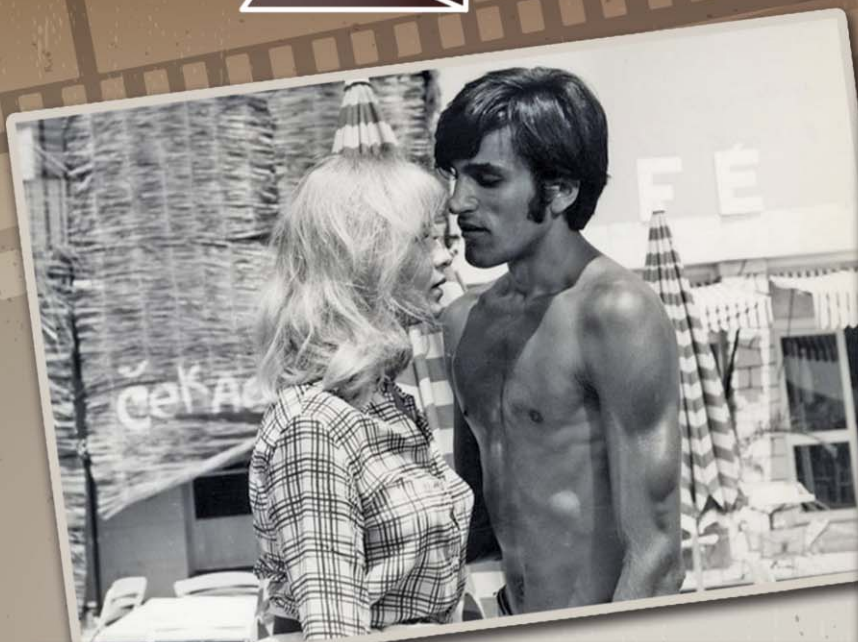
Био је велики, племенит човек."

Милене Дравић, 2017. године

Драги и велики људи, хвала што сте овај град и земљу чинили лепшим.

Виктор Ивановић

МИЛЕНА И ГАГА СИМБОЛИ БЕОГРАДА

А она, једним погледом
успе да ми помери свет
и једним осмехом поправи дан.
И онда ме питају зашто је волим.

САЈАМ КЊИГА

Још једно од многобројних културних дешавања у Београду јесте 63. међународни београдски Сајам књига који је одржан у периоду од 21. до 28. октобра.

На сајму су излагали писци из читавог света, а избор књига је био богат, од књига за децу, преко романа и стрипова до књига из области науке. Сајам је угостио и многобројне младе писце, међу којима су и Јелена Николић као и Стеван Даничић, чије интервјуе ћете моћи да прочитате у наставку.

За свакога је било понешто што је показала велика посећеност овом сајму. Школски дан је био током четвртка 25. октобра, када су ђаци из целе Србије посетили ову манифестацију, као и ми из ПТТ Дома. Такође, додељене су и многобројне награде за издавачке куће као и награде из области новинарства.

Пажњу је привукао штанд са сећањима на Први светски рат, као и 200. годишњица од Вуковог издања Српског рјечника. Сви су могли да се забаве, науче нешто ново и купе књиге које их занимају.

Сајам књига има важну улогу у одржавању културе и традиције ове земље, тако да се сви надамо да ће из године у годину бити све посећенији.

Драгана Максимовић

Организовани одлазак на Сајам књига

Подсећање на рану младост

Један од посећенијих штандова

Сусрет васпитачице Александре са бившом ученицом Јеленом

КУТАК ЗА МЛАДЕ ПИСЦЕ ИНТЕРВЈУ СТЕВАН ДАНИЧИЋ

"У новинарској радионици се бавимо разним темама, па смо се релативно скоро, пред сами Сајам књига, докaчили теме везане за младе писце. Поставише ми питање моји новинари да ли сам чуо за тог и тог писца, а ја усхићен одговорих, за већину - НЕ. Па добро, васпитачу, можемо ли МИ да организујемо неки интервју са нама омиљеним писцем, па да Вам то изложимо на следећем сусрету?! Мом одушевљењу није било краја.

Наши ученици читају, преузимају иницијативу, ступају у контакт са младим писцима, инетрвјуишу их путем маил-ова, одлазе на Сајам, купују књиге, шире своје видике и свој ум, једном речју постају образовани млади људи другачији од своје генерације?!

Ако сам само мали утицај на њих имао - срећан сам човек."

Васпитач Јован Ђорђевић

1. Објавили сте до сада три романа. Како сте уопште одлучили да се бавите писањем?

Стеван Даничић: Попут атрактивне жене чији живот никако не подносиш, најбоље је када се увуче спонтано. Знаш да би цео живот био с њом, али не припадате истом свету – ипак, постоји потреба да се још који минут задржите у истој просторији.

2. Када сте почели да се бавите писањем да ли сте наилазили на подршку других или на несхватање и критике?

Стеван Даничић: Нажалост, нисам наилазио на критике на почетку. Битне су, да бисмо сагледали себе из реалнијег угла. Нико ме није схватио озбиљно да би критиковао како сам радио оно што сам радио, што може да успори напредак. Што се тиче несхваћености, тек ће је бити, јер ни близу нисам рекао све што желим.

3. Први и други роман који сте објавили, „(По)бедник“ и „Међусобно заробљени“, писани су лично створеним стилем, који се назива „уметност детоксикације“. Шта Вас је подстакло да створите тај стил и да ли сте већ сва своја „отровна“ осећања претопили у досадашње романе?

Стеван Даничић: „Уметност детоксикације“, прецизније „детоксификације“, настала је док сам тражио свој глас и начин изражавања. Међутим, кренуо сам даље, пошто сматрам да сам након неколико таквих романа „оздравио“ и јасно ми је колика важност лежи у сналажењу након тога. Готово је са тим. Шта да ствара уметник који више не пати? Шта год пожели.

4. Ваш стил писања, Ваши цитати из новог романа „Неколико сусрета“, коме се приписују придеви сна-

жан, дрзак, неукротив и искрен до боли, привукао је велику пажњу читалаца, већином младих. Да ли то враћа наду у младе генерације, које у последње време све мање вреднују књижевност?

Стеван Даничић: Одређено поштовање би требало да постоји према професији, али никада толико велико да ти стоји на путу. Не знам да ли враћа наду, али знам да се многи „крсте“ у дотераним оделима; како је овај мали, ћелави, истетовирани, намрштени идиот привукао толико пажње за месец дана. Знам да се многим не свиђа што интересовање расте, али разумем их, обострано је.

5. У роману „Неколико сусрета“ поделили сте са читаоцима своја интимна осећања, све своје истине и мисли, одакле толика храброст?

Стеван Даничић: Једноставно сам се смучио себи тако љигав, хладан, повучен. Трбало је још искреније, али нисам могао да изнесем толико. Радим на томе. Није страшно.

6. „Неколико сусрета“ је прича о девојци која увек бира љубав и момку коме је то било идиотски. Да ли и даље имате такво мишљење, да је то нешто идиотски?

Стеван Даничић: Рећи ћу да је то почетна филозофија главног лика у роману. У шта се то даље претвара много би лепше било искусити кроз саму причу.

7. И за крај да ли имате да поделите са младима неки савет, који би им користио, уколико би одлучили да се баве писањем?

Стеван Даничић: Труди се да сваки пут превазиђеш себе, једном ће то ваљда бити то.

Тамара Раковић

ИНТЕРВЈУ ЈЕЛЕНА НИКОЛИЋ

Још једна од наших интервјуисаних списатељица јесте двадесетчетворогодишња Јелена Николић, студенткиња, стилиста, влогер иза које стоје два успешна романа - Границе слободе и Епизода, који су привукли пажњу на Сајму књига.

Јелена је била љубазна па је одговорила на неколико питања за наш часопис.

- Где проналазите мотивацију за писање?

У људима и њиховим животима. Кажу да је најлепше говорити о реалностима.

- Када сте одлучили да напишете своју прву књигу?

Када сам схватила да свој немир морам да поделим са другима.

- Да ли мислите да писање има добру перспективу за будућност?

Мислим да има. Писање је свеобухватна „ствар“ којом се користимо сваког дана у 21.

веку. Исто тако, писање је итекако могуће „уновчити“, што материјално, што културно.

- Да ли сте задовољни како је млађа популација реаговала на ваше књиге?

Јесам, поносна сам на своје читатеље. Трудим се да младима будем пример шта све треба да буду, али и да их подстакнем да не чине исте грешке као и ја.

- И за крај, шта бисте имали да поручите младима нашег Дома?

Да верују, у штагод, само да верују. Вера је оно сто вас одржава.

Хвала на поверењу Ј.

Драгана Максимовић

СПАСИ МЕ ОД СЕБЕ

НИКОЛА ЂОКИЋ

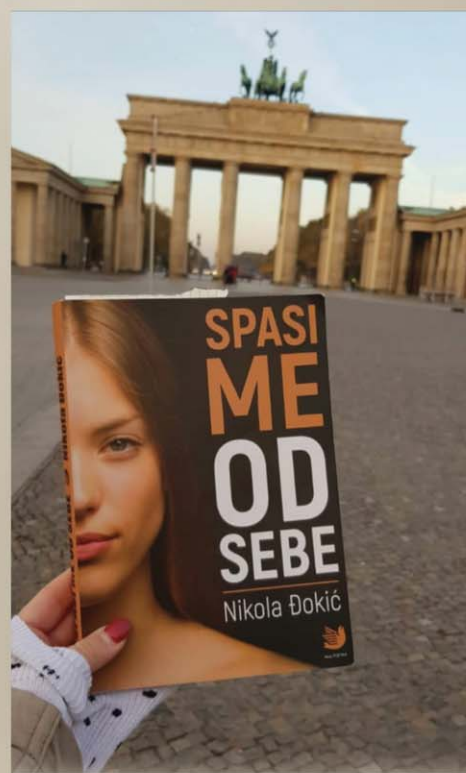

Све што прочитам као да сам и доживела, толико се „убацим“ у причу. Осетим сваки описани додир, мирис кафе и значење свих, од милион, три тачака. Зато ваљда више и волим књиге него филмове. Могу да замислим изглед лица какав ми одговара. Носи ме мисао да је такав живот могућ. Омогућава ми да верујем да љубав треба да нас води у свему, само да је потребно да јој се препустимо.

Књигу могу да читам натенане, како кажу, а могу и да је завршим за пар сати, ако ме занима крај. А филмови? Па, чини ми се да најмање снимају комедије и романсе. Или сам их све одгледала. Упс! Не могу да гледам оне са главним глумцима моје бабе, оне у којима је превише статично, али ни оне са превише дешавања. Обично након лошег филма, оног без поенте, останем да зурим минут-два испред себе, то ми је некако као минут ћутања за узалудно изгубљена два сата. Ретко запамтим радњу филма и кад ме одушеви, а лоше књиге се најјасније сећам, претпостављам због тога што будем толико разочарана да свима причам о томе. Услед свега тога заволела сам да пишем о ономе што осећам, примећујем. Могу да кажем да највећи утисак остављају трагични догађаји. Пожелим да пренесем оно што сам доживела, да „додирнем“ душу непознатог као што појединци то ураде мени. Желим да скренем пажњу на значај ситница. Погледа, осмеха, додира. Да се неко осети схваћеним.

Књигу „Спаси ме од себе“ дефинитивно не бих сврстала у лоше књиге, а ипак је се јако добро сећам. Одушевила ме отвореност показивања осећања Николе Ђокића. Не постоји реченица за коју бих рекла да је ту само, ето, да попуни ред. Ово је љубавни роман који сам читала натенане и из кога бих сваку реченицу издвојила као цитат. Опис сваког осећања и мисли не бих назвала патетиком, већ смелошћу. Мало је људи који се усуде да тако говоре о ономе што осећају. Фасцинантно ми је што је Никола веома млад и највећи део књиге су заправо његови доживљаји. Његове реченице и делове књиге сам приметила на инстаграму и од тад цимерке су приморане да слушају оно што је написао. Јер, није ми довољно да прочитам и наставим да се дописујем са неким, о томе мора да се продискутује. Сада, цимерка уђе у собу и пита: „Јеси прочитала, живота ти?“

Нема сврхе препричавати је. Свако ко је искусио нешто налик љубави, заљубљености, заволеће је. Размислите о томе кога замишљате док читате.

Јована Тагић

ДАНИ НЕМАЧКЕ КУЛТУРНЕ БАШТИНЕ

Носилац манифестације - Мирјана Адашевић васпитач

Крај новембра и прва половина децембра 2018. године били су посвећени култури Савезне Републике Немачке. Циљ ове идеје био је да, на супрот постојећим стереотипима, ученици прошире своја знања о земљи која крије како многе природне лепоте, тако и споменике културе од светског значаја, о њеној историји, уметности и обичајима.

Хол Дома красиле су фотографије и описи значајних места у Немачкој – Гете Института, најлепших двораца, Келнске катедрале, Богородичине цркве у Дрездену, Берлинског зида и Бранденбуршке капије, висеће железнице Вупертал, знаменитих Немаца – филозофа, песника и писаца, композитора, спортиста, политичара, славних личности из области моде и најзначајнијих филмских остварења.

Манифестација је отворена кратким пригодним програмом плесне групе „Младост“, која је уз звуке Штраусових валцера присутнима пренела атмосферу са немачких дворова, уз аутентичан плес и игру. Уследио је Квиз познавања немачке културе, у коме су се ученици кроз забаву надметали у познавању историје, географије, уметности и обичаја ове земље.

Књижевно вече обележила су дела Гетеа, Хесеа, Мана, великих умова који су својим делима задужили човечанство и светску књижевност. Два дана била су посвећена великим филмским остварењима.

Коначно, попут кратког путовања, представљена је туристичка тура кроз Немачку, у којој су уз видео запис, занимљиве описе и чињенице дочарана најлепша и најпосећенија места ове земље.

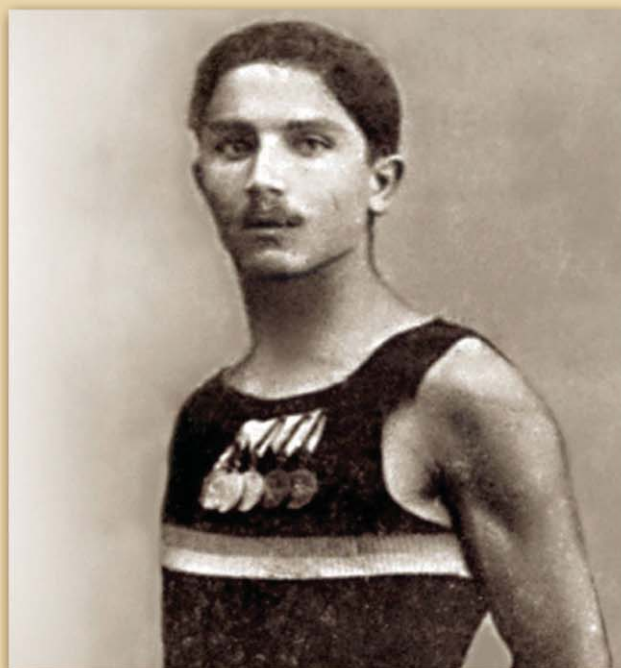

*Није да се хвалим,
али ја сам из...
Петровца на Млави*

ДРАГУТИН ТОМАШЕВИЋ Човек са два срца

Драгутин Томашевић рођен је у близини Петровца на Млави, године 1890. Запутио се за Београд са непуних петнаест година како би се школовао и да би једног дана наследио породични посао. Убрзо се окренуо спорту, постао почасни члан Соколског друштва „Душан Силни“, а касније учесник и победник скоро свих такмичења у организацији Српског омладинског клуба. Године 1909. Драгутин се одлучио на ризичан подвиг. Кренуо је са железничке станице у Пожаревцу истовремено када и воз, а у оближњи Петровац стигао пар минута раније, што је изазвало велико одушевљење и поштовање код свих путника. Томашевић постаје вишеструки победник у трци Обреновац - Кошутњак. Испунио је квалификациону норму за наступ у Стокхолму, главном граду Шведске, и стекао право да постане први српски атлетичар на Олимпијским играма 1912. године. Нажалост, сплет околности, догађаја и резултата током самог такмичења није позитивно утицао на нашег маратонца. Након што је преживео покушај тровања, саботирање се осетило и на самој стази. Сведочења кажу да су га три непозната младића, на делу без обезбеђења гурнула, при чему је повредио ногу, али је захваљујући борбениости и упорности наставио даље. Разочарења су се наставила лажним извештајима и насловима у српском листу „Политика“, где се наводило да Томашевић није завршио трку до краја. Након повратка у Србију бива рањен током Првог светског рата, 1915. године на брду Бубањ код Пожаревца. Умире на путу ка Петровачкој болници у 25. години живота. Данас се у његову част, сваке године одржава „Меморијална трка Драгутин Томашевић“ у дужини од око десет километара, под покровитељством Олимпијског комитета Србије и СО Петровац на Млави.

Ивана Маринковић

„Својим делима човек слика себе“ Ф. Шилер

Неук је ум човечји што и након хиљаду по-
раза понавља исте му грешке, након проживљених
деценија слепо броји сате. Исти онај ум што ро-
бови му верни бивамо, што патимо се и ћутимо да
бисмо у очима туђим створили слику савршенства
о нама самима, портерет који ће се прославити као
и сваки други славни, након смрти самог уметни-
ка, јер једино тада и они што нас кудише коваће
нас у звезде.

Ово је прича о два брата потпуно супротних
идеала, који живеше потпуно супротним живо-
тима, један зарад садашњости други зарад слике
његове прошлости у веселој нам будућности.

Милан и Иван, „моји синови јединци“, знала
је често да каже њихова мајка, која је целога живо-
та у крчми чистила мрље других смртника што
мирисаше на грехе, замисливе само оном „вишем
слоју човечанства“ што једну је степеницу удаљен
од дна. О оцу њиховом не зна се много, јер у то
време ни јунаци не биваше крунисани достојном
титулом, а камоли обичан сиромах, који је, реци-
мо, носио титулу пропалице.

Иван је био старији син. Имао је мозак соко-
ла. Чини се да је у његовој глави увек био неки ва-
шар у ком је он једини умео некако да заведе ред.
Он се залагао за науку, јер како је знао да каже:
„Ако незахвални остасте пред новооткривним ме-
стима и појавама, не будите под небом незахва-
лни, већ кад вам очи дубе право испод лика не-
беског, поклоните се три пута таквом великану.“
Овако нешто предуго је да би му било узречица,
али најдражи му је цитат са једне стране новинске
о њему.

Осим што беше бистар, ни лепоте му није би-
ло у мањку, висок, црних очију које продиру ду-
боку у тмину. Подсећао је на лутке из излога дана-
шњице, тужан, леп и без лика особе, без трунке са-
осећања, посвећен само томе да не обрука мајку,
да се не противи никоме, да поред све памети сво-
је, не познају га људи по нечему посебном. Живео
је повучен живот лутке која знала је на све да кли-
ма главом, постиђен реалношћу и сопственог,
креативног дела себе - свог брата.

Милан са друге стране, живахан амбициозан
младић што радио је у оближњем дућану који мо-
жете видети са десне стране ваше маште, одмах
надомак највишег брега у нашем замишљеном се-
лу. Видите ли га? Да, управо он насмејан од муке
пошао је у своју последњу животну мисију, да испу-
ни свој неостварену жељу која га је хладним рукама
својим одвукла пред сама врата седмог круга пакла.

Још од малих ногу, супротно свом брату,
Милан је знао да каже све што му је на памети као
да су га сопствене мисли голицале. Цело село ми-
слило је за њега да је позајмио Ивану већи део сво-
је памети, па зато тако блентаво трчкара по пла-
нинским врховима у нади да полети.

Ово је све било у хладно време рата када је
глад била друго име за смрт која је људима била
познатија од живота. Иста та глад оставила је
Милана витког и мршаваог као грану, па би му
мајка често говорила: „Милане, сине, колико си
мршав, ветар ће те однети једног дана.“, а знао је и
он да страховала је јадна да га не однесе нешто
друго, нешто хладније од ветра.

Да се вратимо вашој слици... Тај дечак што га
видите да се ужурбано спрема за свој последњи
лет умро је јуначком смрћу, спашавајући ратне
војнике, своје идоле. Коштало га је, али, тешимо
се, вредело је, јер сви они што сматраше да је луд,
величају га сада као јунака.

Иван, с друге стране, окончао је живот у по-
стељи без много тога око себе. Једино што прона-
ђено је пет година након његове смрти беше исе-
чак из јединих новина у којима је, славан, завршио.

Залудан је труд нас смртника да останемо
упамћени као великани, када једино што живот
цени јесте посвећеност сопственим идеалима, за-
лагање за истински вредне ствари које ће поста-
вити круне и на главе оних који у прошлом жи-
воту не бејаше племићке крви. Зато не марите
много за сопствену слику. Посветите се делима
својим што једина могу да насликају и избришу
сваку грешку са једног мозаика који је, бог зна
зашто, назван „живот“.

Светлана Делић

Записи из душе

Улазим у аутобус сама.
Без икога кога познајем.
Сама са својим мислима.
Кофер, ранац, слушалице, новчаник...

Ох, превише ствари за један пар руку. Чак ме ни не занима пут којим идем. Не чујем друге људе. Као да уласком у аутобус прекидам сваку везу са породицом. Одлазим у непознато. Тешко је, остављам део себе. Понекад желим да изађем на следећој станици и вратим се кући. Не желим да идем тамо где ме чека гомила људи која глуми разумевање, поверење након два месеца познанства. Тамо где суде на основу две реченице, где те остављају у сред града због момка... Какви су то људи? Туђ успех доживљавају као свој неуспех. Пате за поређењем како би уздигли себе. Сада, након пет месеци моје мишљење се није много променило. Све је постало навика. Учење, дружење, одлазак

од куће... Први неоправдани ми не падају Бог зна колико тешко. Романтични Београђани остављају занимљиве поруке на одмаралиштима степеништа: „*Још те не дам маглама.*“ Можда Београђани имају проблем са усменим изражавањем, па је контакт са њима могућ само преко порука. Хм, не може трајати предуго. Има и оних који глуме хулигане у градском превозу, певају навијачке песме и противнике називају свакаквим именима. У фазону сам: „*Смејем се, смејем се, а плакао бих.*“ Шта, ког ђавола, они умишљају? У једном дану упознала сам пет девојака са којима ћу живети. Превише различитих карактера, стилова у једној соби. Њихова превелика слобода у неким ситуацијама ме доводи до лудила. Мислим да не могу да трпим такво понашање од особе која ми не значи много.

Јована Тагић

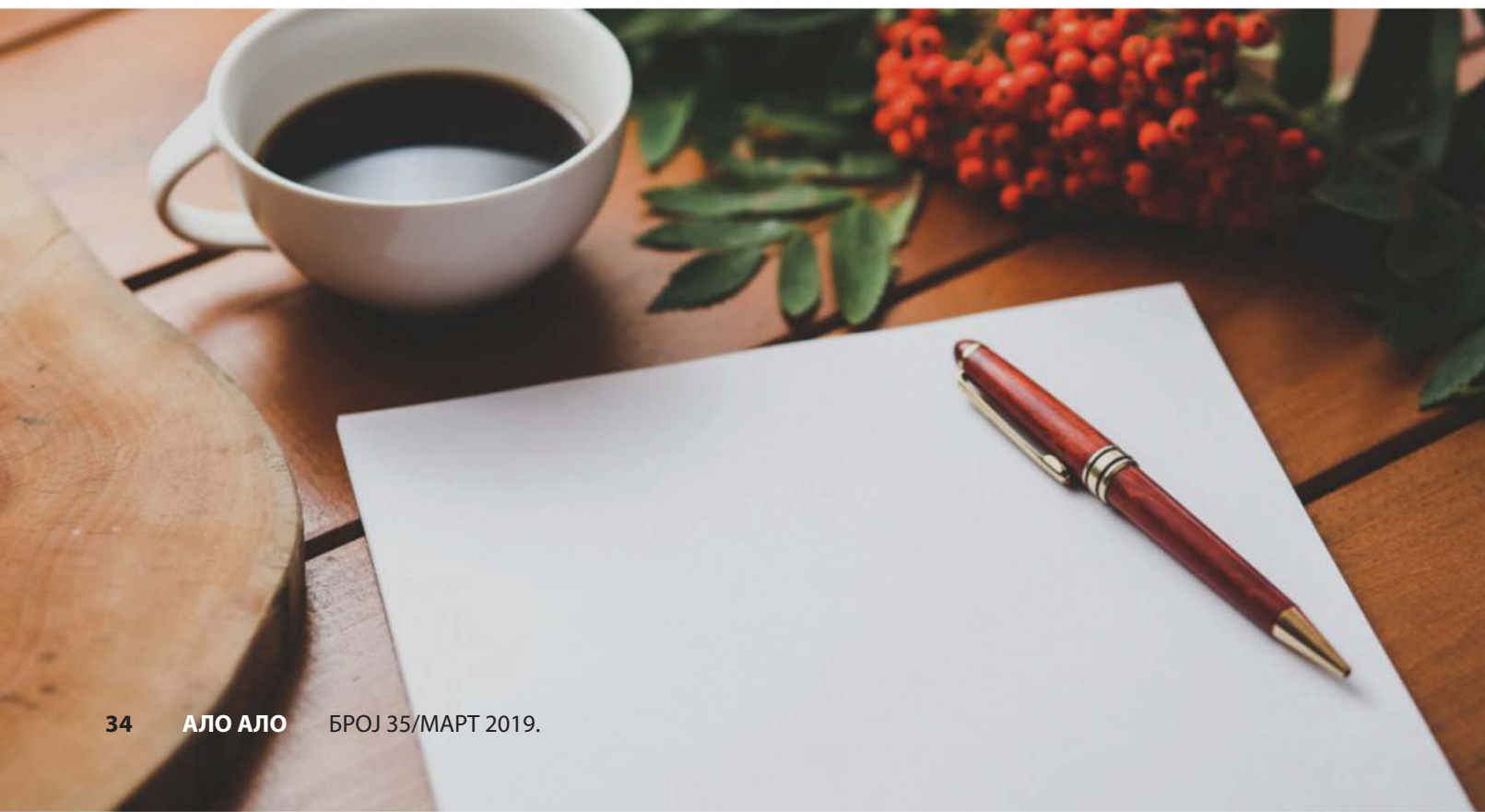

„Благо теби ако ти разум увек у срцу пребива“
Ф. Шилер

На свету постоје 3 типа људи. Људи који мисле, људи који мисле да мисле и они који би се преубили него да стварно мисле.

Када човек мисли он себи задаје сурову реалност. Само мали број људи је способан да стварно мисли. Ти људи имају разум у себи. Да би човек имао разум у себи он мора бити спреман на велику бол коју тај разум носи. Мало је тих који су спремни да се носе са тим, док опет они разумни схватају да је боље истрпети сву ту бол него вечно живети у заблуди. У данашњем свету скоро сви живе у заблуди, у лажима које друштво сурово задаје. Вероватно бисмо се требали угледати на наше претке, јер су они били синоним за разум. Нама је данас прече оно што нам срце каже илити заблуде, а не разум. Спремни смо да јуришамо за неком љубављу иако она нема смисла. Спремни смо да газимо свој понос зарад нечег на шта наши преци не би ни помислили. Већина људи ће као изговор изнети то да они живе своје снове, али не, снови се тако не живе. То је све само заблуда за неразумне људе. Разумни људи вагају о томе да ли се то исплати или не. Свима ће то звучати хладно или, како они кажу, без срца, али разум је такав, хладан и истинит. Заблуда је толико јака да натера људе да мисле како они раде праву ствар, како су они у праву. Све је то само игра коју данашњи свет игра са нама. Они су спремни да нам излажирају целокупан живот. Да нас натерају да живимо живот који можда никад нисмо хтели. Када би их неко питао зашто то раде вероватно никада не би могли да одговоре. Сада ваљда схватате колико је разум заправо битан. Схватате да ко живи разумно заправо живи једини прави живот. И заиста, благо ономе коме разум увек у срцу пребива.

Владимир Савић

Новогодишња ноћ

Код куће сам.

Било је хиљаду планова, изаћи ћемо у клуб, не, ићи ћемо код друга кући, тако је најбоље, ма нее, идемо на концерт и ето, ја остадох код куће. Увек сам веровала да је новогодишња ноћ чаробна. Ма како не... Улетеће ми Деда Мраз кроз димњак док са маторцима гледам Пинк новогодишњи програм. Наравно.

Замишљам ове моје у клубу. Уфф, како им је добро... А могла сам да идем са њима. Милица ми пише: "Хсееј, да знклас ко је овдеј.дођииии." О Божее, тек је почело, а она није у стању да нормално напише поруку. Ма где ћу сад, касно је. Гледаћу неки романтични филм, отворићу оно вино, баш уживање, тако сам замишљала. Ма где сам тако замишљала. Опет нас видим изгубљене у маси, преплави ме осећај тоpline. Отварам вино и сипам у високу чашу. Чек да пустим музику, нешто лагано, мрзи ме да тражим филм, ионако не бих могла да се сконцентришем. Имам оно слатко у ормару, супер. Могла бих да видим како ми стоји она црна хаљина. Ууу, и штикlee су ми ту. Добро, добро, боље него кад сам је купила. А кад бих ставила овај нов љубичасти руж... Нокти су ми ужасни, само да их налакирам. Како волим ова слатка вина, пијеш као сокић, а Бога ми хвата. Лара ме прену из мисли: „Боко, ти идеш негде?“

Гледам се у огледало. Па, уопште не изгледам лоше. „Да, Ларо, идем на кратко напоље, Милица ме звала каже да јој је супер.“ Пољубих је и изађох напоље. Охо, па хладно је.

...

Видим их. Тешко би било не приметити их. Сви скачу и гледају горе. Каква песма, алооо. Прилазим им. Осећам руке око струка. Окрећем се. Опс, па и он је ту. Не сећам се баш свега. Знам да смо пили доста, да смо се смејали, повремено бисмо се нашли преблизу, супротно од пребрзог ритма музике, усне би нам се лагано спајале. Једно знам сигурно, било је и више него одлично, били смо срећни.

...

Изула сам штикlee на улазу и на прстима отишла до своје собе. Села сам поред прозора и гледала како се све већ забелело. Од врућег даха на прозору се појавише слова „ВОЛИМО ТЕ.“ Насмејих се и помислих на ове моје луде. Блесави су, ал' су моји. Легла сам и размишљала о протеклој ноћи. Не знам како сам уопште све преокренула у последњем тренутку, али у једно сам била сигурна. Још једна ствар у коју сам била сигурна и која ми се све време врзала по глави: **Новогодишња ноћ је чаробна!**

Јована Тагић

МАСКЕНБАЛ И

У среду 26, децембра, у плавој сали Дома ученика средње ПТТ школе изведена је традиционална манифестација под именом "Маскенбал и новогодишња лутрија".

Ученици су се дуго припремали за ово вече, а приказане маске су превазилазиле категорију аматеризма својом идејом и поруком.

Смењивали су се ликови из цртаног филма Вино Пу, Штрумпфови, Попај и Олива, Алиса у земљи чуда, Пипи Дуга Чарапа као и многи други.

Жири је имао тежак задатак да све ове прелепе маскиране ученике адекватно оцени и награди.

Новогодишња лутрија је носила са собом једну другу чаролију - даруј и бићеш дариван!

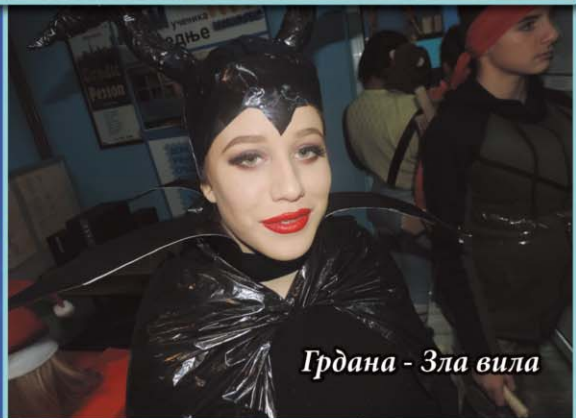
Сваки ученик је добио свој поклон, па се ово дивно вече претворило у домску журку, уз песму и игру.

Празници нам стижу!!!

Александра Петронијевић

Цењени жири

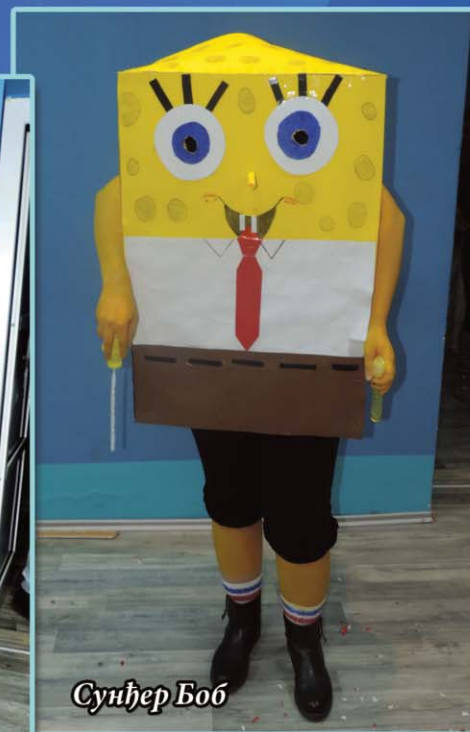
Грдана - Зла вила

**Пипи
Дуга
Чарапа**

**Олива
и Попај**

Спућер Боб

НОВОГОДИШЊА ЛУТРИЈА

Штрумфози

Алиса
у Земљи чуда

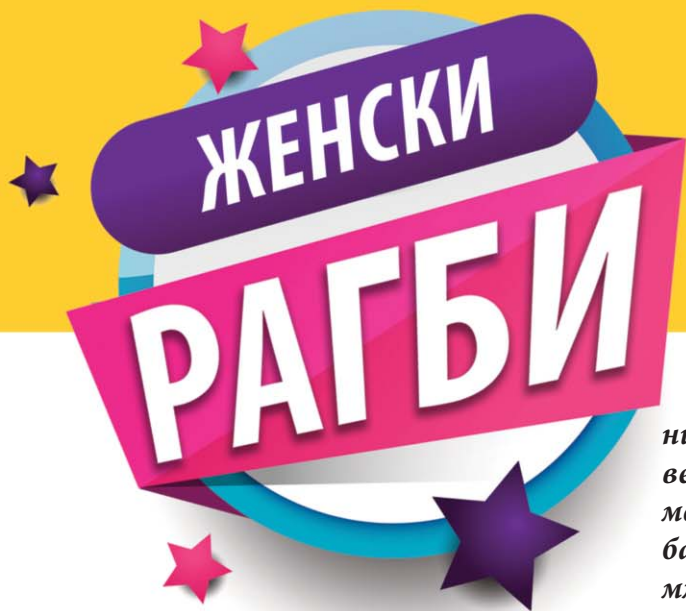
Страшило

Мини Маус-ице

Вини Пу и екипа

ЖЕНСКИ РАГБИ У СРБИЈИ

Изнанађењима нема краја, када је спортски дух ученика у питању! Наиме, изврстан број наших домаца веома успешно тренира рагби, а посебно је популаран међу девојчицама! Отуда смо и дошли на идеју да Вам, барем кратким описом, мало приближимо ову занимљиву спортску страст.

• Рагби у Србији

Постоје две главне верзије овог спорта и обе се играју у Србији. Први је рагби 15, односно Rugby Union, а други је рагби 13, односно Rugby League.

Основна разлика између тринаестице и петнаестице је у настављању игре после обарања. У петнаестици, по обарању, води се борба за лопту, док у тринаестици постоји "six tackle rule", што значи да екипа има сет од пет напада да освоји што више простора на терену.

• Разлике између рагбија и америчког фудбала

**Рагби:

Основан је у Енглеској. Игра се овалном лоптом коју је забрањено додавати према напред. Бодови се остварују полагањем у простор иза противничке есеј линије предвиђене за то или постицањем поготка на начин да лопта напуцана ногом прође између обе стативе и изнад пречке. Циљ је да се направи што већи број есеја.

Опрема: мајица, кратки шорц, штучне и копачке. Дозвољена је скромна заштита главе, рамена, кључне кости и зуба.

**Амерички фудбал:

Основан је у Сједињеним Америчким Државама. Игра се овалном лоптом која је доста мања од рагби лопте и такође на себи има шавове. Терен се састоји од 120 јарди и свака екипа има по 11 играча. Терен се осваја трчањем, пасом или шутотом на гол.

Опрема: кацига, штитници за рамена, суспензори, мајица, шорц, копачке, разни штитници међу којима су штитници за нос и уста. Већина играча има рукавице специјализоване за њихову позицију. Кацига има заштитну решетку напред, а већина данашњих квотербекова има радио апарате у кацигама ради брже комуникације са тренером. Кацигу квотербекова не сме да носи ни један други играч.

Један од оснивача женског рагби клуба у Србији је Жељко Делић, тренер у Црвеној Звезди, који је пристао да нам да интервју:

Зашто се бавите рагбијем и колико дуго то траје?

Бавим се рагбијем од 1994. године, што значи 25 година. Њиме се бавим зато што је то савршен начин да се изађе из зоне комфора у зону изазова и да човек упозна себе на прави начин.

Зашто сте се определили за Црвену Звезду и да ли сте имали каријеру у неком другом клубу?

Рагби каријеру сам започео у Краљевском београдском рагби клубу већ поменуто 1994. године, у том периоду Црвена Звезда је била наш недосађани сан. Када смо почели да се бавимо рагбијем, то је био рагби 15, није постојала Црвена Звезда, а жеља наше генерације је била да постоји дерби у рагбију. Године 2006. неколицина мојих другара и ја, на челу са Милошем Кућанчанином смо започели ту причу звану Црвена Звезда, а 2008. године смо примљени у Звездино спортско друштво и од тада траје ова наша авантура.

Када су девојке у Србији добиле могућност да се окушају у овом спорту?

Пре годину и по дана смо добили уговор од аустралијске амбасаде, а моја велика жеља је била да почнемо рад са девојкама и да девојке укључимо у овај спорт, јер је искуство показало да је то добар рецепт за развој спорта, постојале су амбиције, али се нико није усуђивао да се озбиљније посвети свему томе.

Шта вас је навело да оснујете женски рагби клуб Црвена Звезда?

Главна мотивација је била да повећамо број младих људи на тренингу и заинтересованост за рагби, да једноставно постанемо прави клуб. Што би значило да треба да имамо све категорије од мушког до женског рагбија различитих узраста.

Који су највећи успеси женског рагби клуба Црвена Звезда?

Нема баш много успеха зато што смо, како би рекли, још у пеленама, али рецимо да је наш највећи успех шесто место на турниру у Турској, где је наша екипа била убедљиво најмлађа. Све девојке су малолетне, а играле су са одраслим женама и девојкама. То нам даје наду да ће бити још боље и да ће ова генерација девојака учествовати у светском првенству у рагбију.

Да ли сте се до сада сретали са стереотипом да девојке нису способне да тренирају тако груб спорт и које је ваше мишљење о томе?

Стереотипи су ту да би се рушили, много је препрека да би се стигло до циља. Свако је добродошао и свима су врата клуба широм отворена, не постоје чланарине и људе не делимо ни по ком основу, а што се тиче стереотипа они су ту да би се рушили.

И за крај шта имате да поручите девојкама које би желеле да се баве рагбијем?

Дођите што пре, јер ако дођете касније биће вам теже, сјајна смо група, много је позитивне енергије и прилике да се пропутује свет. Гарантујемо да ће те изаћи као бољи људи.

Јелена Лазућ

Колико нам нове технологије помажу, а колико нам штете? Управо ћемо сазнати.

ЕЛЕКТРОНСКИ ДНЕВНИК

Коришћењем електронског дневника, наставници у школској управи - дневној евиденцији сати и ваннаставних активности, школске обавезе, процена, одсуствовање, теме за писмене задатке - воде у дигитализованој форми, чиме се обезбеђује више времена да се посвете у раду са ученицима.

Назовимо ово теоријом о електронском дневнику, али питање је да ли је тако и у стварности? Могуће да јесте, у Средњој техничкој ПТТ школи се од недавно почео примењивати електронски дневник, а мишљења ученика су подељена. Већи део ученика мисли да је електронски дневник лош и да не би требало да се користи. Мада са гледишта наставника и родитеља он је у многоме убрзао и олакшао рад у школи. Пошто велики део ученика из Средње ПТТ школе борави у Дому за ученике, многи родитељи нису у могућности да присуствују родитељским састанцима, због удаљености места у ком живе од Београда. Уз помоћ електронског дневника они ће у сваком тренутку моћи да прате активности своје деце на часовима. Судећи по свему једини који су нашли мане овој новотарији су наравно ученици који ће од сада морати редовно да доносе своја оправдања, редовно прате на часовима и наравно неће моћи да сакривају оцене од својих родитеља.

ХЕКЕТ - ПАМЕТАН ВОДИЧ КРОЗ ГРАД (smart city guide)

По иницијативи директора Дома за ученике Средње техничке ПТТ школе у ходнику Дома се појавила интерактивна табла са уграђеним програмом за навигацију по територији града Београда. Име ХЕКЕТ је добила по грчкој богињи Хекети за коју се веровало да је стајала на раскршћима и да је тако показивала смерове кретања онима који су били изгубљени. Овај програм не служи само као навигација, већ преко њега ученици лако могу да погледају репертоар неког позоришта или да виде где могу наћи најлепши кафић како за изласке са друштвом, тако и за романтичне изласке. Овај програм веома је значајан

за ученике прве године, пошто су они тек дошли у Београд и наравно већина није имала шансе да га боље упозна, тако да ће уз помоћ ХЕКЕТ-а моћи да виде како да дођу до било ког места како превозом, тако и пешице. Програм има могућност чувања мапе у виду QR кода, све што је потребно је да скенирате код и мапа ће се појавити у вашем телефону.

ЕЛЕКТРОНСКЕ КЊИГЕ

Развој технологије допринео је томе да се број књига у електронском формату свакодневно увећава. Приступ електронским књигама омогућавају, бесплатно или уз новчану надокнаду, издавачи и дистрибутери електронских издања. У Србији постоји неколико издавача који се баве издавањем књига у електронском формату, а приметан је и пораст дигиталних библиотека које омогућавају приступ електронским књигама. Предности дигиталних књига су те што се свакодневно повећава број младих читалаца, јер у убрзаном свету потребно је што брже и наравно јефтиније доћи до жељене књиге, што би без дигиталних библиотека било теже. Као и увек ако нешто има предности, имаће и мане. Код електронских књига је проблем тај што млади већ и без дигиталних библиотека проводе превише времена испред екрана. Још увек је остао један део младих који не желе да пређу са класичних књига на дигиталне али се и тај број све више смањује. Разлог смањења су родитељи који ће свом детету за осми рођендан купити телефон и учити га како да га правилно користи уместо неке књиге погодне за њихов узраст. Лично спадам у ону децу која су одрасла уз књиге које су ми улепшале детињство. Сада примећујем да имам све мање времена за читање, али љубав према књигама још увек није прошла. Наравно електронске књиге штеде време и новац али мислим да би требало макар једном месечно прочитати неку занимљиву књигу мимо школских лектира.

Виктор Ивановић

МОБИЛНИ ТЕЛЕФОНИ УТИЧУ НА ВАШ МОЗАК

Ти делови мозга који су изложени и који су под утицајем мобилних телефона раде брже од оних који нису изложени.

Мобилни телефон је нешто без чега не можемо замислити данашњи живот. Некоме је мање битан, ретко коме небитан, а мислим да је највећи број оних који су „зависни” од њега. Многи не могу замислити ни један дан, неки ни једно вече, док неки једва издрже један школски час без њега. Мобилни телефон као што има своје лоше стране, има и доста добрих страна. Наравно, телефон нам доста може помоћи и око обављања школских обавеза, поготово нама домцима јер немамо стално доступан рачунар. Али, његова најлошија страна је што он много лоше утиче на наше здравље, што сте сигурно чули од великог броја људи, првенствено својих родитеља. Зависност од мобилних телефона можемо упоредити са зависношћу од цигарета. Схватимо колико су штетне али ипак не можемо лако да им се одупремо. „Посматрачима” то делује веома једноставно, али није.

Професори сматрају да када бисмо остављали телефон барем на сат или два сата дневно, како би учили, наше оцене би биле знатно боље. До зависности долазимо на разне начине. Један од честих

разлога је такође љубав на даљину, када нам недостају особе које волимо, а телефон је једини вид комуникације са том особом..

Номофобија (no mobile phobia) је зависност од телефона.

Како ћете знати да патите од номофобије?

- 1) Никада не гасите свој телефон.
- 2) Опсесивно проверавате поруке, позиве, мејлове..
- 3) Стално пуните батерију да вас случајно не би издала.
- 4) Никад не одлазите до тоалета без мобилног телефона.

Зрачење може довести и до обољења мозга, тачније може доћи до појаве тумора на мозгу.

Чак и мала деца се све теже одвајају од телефона. Деца не желе прихватити да се разликују од других, поготово када је реч о цени телефона.

Једини савет који бисмо вам упутили је да реални свет није у телефону, морате схватити да живимо и ван тог екрана, зато смањите ко-ришћење телефона, организујте више дружења уживо, здравије је, сигурније и боље!

Радисављевић Анђела и Живановић Кристина

СВЕТИ САВА ШКОЛСКА СЛАВА

Ученици Средње техничке ПТТ школе поводом Савиндана припремили су програм за професоре и ученике, који се односио на нашег првог архиепископа Растка Немањића, који је описмењавао српски народ. Ученици су преко рецитала, драмског текста и песама подсетили присутне на живот и рад Светог Саве. Вредни ученици друге и четврте године отпевали су химну Светом Сави, а чин замонашења су приказали кроз рецитал, а представом су присутне упознали са једном легендом. Љубав као вечита тема изражена је кроз Химну љубави Светог апостола Павла. Почетак програма је обележила заједничка молитва са свештеником, као и сечење славског колача.

Тамара Раковић

Ако причате мобилним телефоном или користите слушалице 1 сат, повећавате број бактерија у ушима за 700х.

Око 50% људи у свету није никада телефонирао.

Ласица може да угине ако не нађе мужјака у време парења.

Луксузна путничка лађа Queen Elisabeth II пређе са једним литром горива само 4 цм.

Зарез који направите на кори дрвета остаће заувек на истој раздаљини од тла, иако дрво расте.

Козе и хоботнице имају правоугаоне зенице.

90% холандских тинејџера говори течно енглески, док у Америци течно говори енглески само 80% тинејџера.

Од године 1815. било је 210 међународних ратова. Најкраћи рат је био 1895, када се Занзибар предао В. Британији за 38 минута.

Половина људи на Земљи заради само око 5% светског богатства.

Године 1926. је било у свету само 100 телевизора.

3/4 упецаних риба се употреби за исхрану, све остало иде за производњу сапуна, лепка, маргарина или ђубрива.

На Аљасци је убијање медведа дозвољено, али није дозвољено буђење медведа ради фотографи-сања.

Мехико Сити тоне око 25 цм годишње.

За килограм меда пчеле морају да обиђу 4 милиона цветова и прелете пут 4х дужи од обима Земље.

Мадрид је једини главни град у Европи који се није развио поред реке.

Лубеница је поврће, а парадајз воће.

Камиље млеко не може да се усири.

У Библији се пси помињу 14х, лавови 55х, а домаће мачке ни једном.

Ајкуле никад не обољевају, јер су имуне на све познате болести.

Неки Ескимски употребљавају фрижидере зато да се храна не би сасвим замрзнула.

Шаргарепа садржи 0% масти.

Срце при пумпању проузрокује толико јак притисак у телу да млаз крви може да досегне и до 9 метара висине.

Слепи мишеви увек скрену улево када напуштају пећине.

Пужеви могу да спавају 3 године.

Јастогу треба 7 година да порасте и достигне тежину од пола килограма.

Садашњи број живих људи у свету је већи него број преминулих који су икада живели на Земљи.

Укупна маса свих мравва је већа него укупна маса свих људи.

Мед је једина храна која се никад не квари. Археолози су пробали мед који су нашли у гробницама фараона и утврдили, да је још увек хранљив.

Веровали или не!!!

